

[Hans Thyge Jacobsen.]

fyldt visse forpligtelser. Hvorledes vi så under behandlingen i kommissionen kån få tingene udformet, er en sag for sig, det er jo meget vanskeligt og indviklet, og kommissionen arbejder jo ikke alt for ivrigt. Må jeg ikke i denne forbindelse gøre en sidebemærkning. Man gør den fejl her i landet, at så snart en mand viser sig at være en dygtig og energisk mand, så læser man alle mulige opgaver over på ham, og en hel mængde andre sidder så og er drivterter. Jeg advarer den højtærede socialminister i al venskabelighed mod, at han lader sin departementschef misbruge af andre ministerier.

Nuvel, det var en sidebemærkning. Kommissionen arbejder jo ikke alt for ivrigt, men vi kommer vel engang til sagen, og dér er det altså opgaven at få et folkeforsikringssystem udarbejdet på alderdomsforsørgelsens område, der tager sit udgangspunkt netop i den eksisterende tilstand, i den kendsgerning, at man efter socialreformens indførelse ikke uden videre har adgang til aldersrente, men skal have fyldestgjort sin forsikringspligt overfor syge- og invalideforsikring. Derfor må den højtærede socialminister forstå, at det er med store betænkeligheder af principiel karakter, at vi går med til at følge ham i det forelagte forslag. Vi kan ikke gøre det uden videre; jeg bliver nødt til at bede om at få forslaget henvist til en kort udvalgsbehandling; der er visse ting, som vi gerne vil have drøftet nærmere.

Den første gruppe af medborgere, som den højtærede socialminister henleder opmærksomheden på, de fra udlandet hjemvendte landsmænd, kan vi gå med til at åbne adgang for uden videre overvejelse. Man kunne naturligvis sige, at de har lagt deres arbejde, gjort deres indsats i det fremmede og derved unddraget vort nationale samfund deres virke, og at det derfor, når de på deres gamle dage vender hjem, ikke sådan uden videre er givet, at de kan nyde alle landets goder.

Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på disse, så vidt jeg har læst i aviserne, flere tusinde unge arbejdere, som er rejst til Jugoslavien og gør et stort arbejde dernede. Jeg begriber ikke, hvad de vil dér, de kan måske tjene flere penge dernede, end de kan herhjemme, det ved jeg ikke, men hvad vil de dér? Hvorfor har de sådan uden videre fået lov til at rejse til Jugoslavien og arbejde dernede? De kommer jo nok hjem, når de skal have aldersrente. Der er, ærede medlemmer, et problem her.

Man kan ikke forlade Danmark i den tid, hvor man er produktionsduelig, og gøre sin indsats i det fremmede, måske tjene store penge dér, så blive slået ud eller på anden måde sætte sit fortjente udbytte over styr, og så komme hjem igen og tro, at man sådan ganske uden videre kan nyde landets frugter. Der er et problem her, som man ikke kan tage alt for let på.

Men nuvel, vi er klar over, at en del mennesker er stillet i en vanskelig situation, fordi de tvunget af omstændighederne, tvunget af krigsforholdene, har været nødt til at opgive deres hjem og virke ude i det fremmede og altså nødtvunget er kommet herhjem på deres gamle dage. Sådanne landsmænd, som forholdene har tvunget til at søge hjem til fædrelandet, vil vi naturligvis være med til at yde al mulig hjælp, også på det punkt, hvor den højtærede socialminister i det forelagte lovforslag sætter ind.

Den anden gruppe af medborgere, som der er tale om, er dem, som enten af uvidenhed, ligegyldighed eller modvilje har undladt at opfylde deres forpligtelse overfor sygeforsikringen og invalideforsikringen. Dem ser jeg ikke lige så mildt på, som den ærede ordfører for socialdemokratiet gjorde. Såvidt jeg erindrer, blev der jo givet dem et skud for boven ved revisionen af loven af 1942; såvidt jeg erindrer, blev der i 1942 åbnet sådanne personer adgang til at få forholdet bragt i orden, og hvis jeg har ret heri, er det jo meget betænkeligt at gentage operationen. Skal vi gå med til det, må jeg i hvert tilfælde bede den højtærede socialminister utvetydigt attestere, at så er det sidste gang. Jeg tror egentlig, den højtærede minister kan sige, det er den eneste gang, såvidt jeg erindrer, men vi må i hvert fald have attest for, at så er det sidste gang, man åbner adgang for dem, der enten af uvidenhed, ligegyldighed eller modvilje har undladt at opfylde deres forpligtelser. Det bliver jeg nødt til overordentlig stærkt at understrege, for hvis vi ikke får det klart og tydeligt frem, vil det jo skabe store virkninger ude i befolkningen af meget uheldig karakter. Det må fra vor side være et ufravigeligt krav, at det fra autoritativt hold — og jeg mener her fra folketinget, fra rigsdagen — aldeles enstemmigt bliver tilkendegivet befolkningen, at man ikke af uvidenhed, ligegyldighed eller modvilje ustraffet kan undlade at opfylde lovens betingelser for, at man kan opnå adgang til at blive alderdomsforsørgt her i landet.

Når jeg har sagt dette, vil jeg tilføje, at